

Motion till riksdagen 2005/06: MJ529

av Björn von der Esch m.fl. (kd)

Jakt och viltvård

Motionen delad mellan flera utskott

1 Innehållsförteckning

1	Innehållsförteckning.....	1
2	Förslag till riksdagsbeslut.....	2
3	Älgjakt.....	3
3.1	Förvaltningen av älgstammen	3
3.2	Dubbelregistrering av älgjaksrätten.....	3
4	Fågeljakt.....	4
4.1	Jakt på skarv	4
4.2	Småviltsjakt i fjällen	5
5	Rovdjursjakt	5
5.1	Skyddsjakt.....	6
5.2	Jakt på varg	7
5.3	Jakt på lodjur.....	7
5.4	Jakt på björn	8
6	Eftersök av trafikskadat vilt	9
7	Jaktetik	9
7.1	Kompetent jakt.....	9
7.2	Hänsynsfull och hållbar jakt.....	9
7.3	Användningen av blyad jaktammunition.....	10
8	Rätten att ej ingå i viltvårdsområde.....	10

Fel! Okänt namn på

2 Förslag till riksdagsbeslut

1. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om viltbroar över trafikleder.¹
2. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att regeringen snarast bör tillsätta en utredning som skall få i uppdrag att lämna förslag om ett nytt viltförvaltningssystem.
3. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att regeringen bör ta initiativ till försök med lokal samförvaltning av småviltsjakten ovan odlingsgränsen.
4. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om en generell rätt till skydds jakt på rovdjur inom 200 meters avstånd från människors boningar och inhägnat område.
5. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att det bör vara tillåtet att i vissa fall skjuta rovdjur, inklusive varg, i samband med angrepp mot hundar och andra tamdjur som inte ingår i näringsverksamhet.
6. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att 27 § jaktförordningen bör ändras så att Naturvårdsverket får föreskriva att beslut om jakt på varg får meddelas av länsstyrelsen i län med fasta stammar av varg.
7. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att det återigen bör bli tillåtet med avlysnings jakt på lo i syfte att begränsa antalet djur i de områden där arten är alltför dominant.
8. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att länsstyrelsen bör ges rätt att besluta om skydds jakt på lodjur i de län där arten är rikligt förekommande.
9. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att jaktgäst vid lodjurs jakt ej skall behöva vara folkbokförd i samma län som jaktmarkens belägenhet.
10. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att länsstyrelsen bör få befogenhet att inom länet, genom lokalt förankrade förvaltningsplaner, fördela beviljad kvot till länets jaktvårdskretsar.
11. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att någon form av ersättning bör utgå till dem som i dag arbetar ideellt med eftersök av trafikskadat vilt.
12. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om att ingen tidsgräns för användandet av blyammunition på fast mark skall sättas förrän fullgoda alternativ till blyammunition finns.
13. Riksdagen tillkännager för regeringen som sin mening vad i motionen anförs om rätten att ej ingå i ett viltvårdsområde.

¹ Yrkande 1 hänvisat till TU.

3 Älgjakt

3.1 Förvaltningen av älgstammen

Tillståndet i den svenska älgstammen är inte tillfredsställande. Låg medelålder hos tjurarna och oacceptabel könsfördelning kännetecknar älgstammen i stora delar av landet. Slaktvikten på vuxna älgar minskar, även fruktsamheten tycks minska. En av orsakerna till problemen kan vara att älgjakt bedrivs under brunsten. En annan förklaring är att populationen bitvis är för tät. Begynnande inavel till följd av stängsel utmed stora trafikleder är en annan förklaring som framförts. Kristdemokraterna menar att älgförvaltningen bör inkludera möjligheterna att bygga viltbroar över trafikleder på samma sätt som man gjort i Tyskland och Kanada. Detta bör ges regeringen till känna.

I september år 2004 presenterade jägarnas och skogsägarnas organisationer ett gemensamt förslag till nytt älgförvaltningssystem. I förslaget inkluderas även rådjur och hjort. Kristdemokraterna, som utgår från subsidiaritetsprincipen, är positiva till ett ökat ansvarstagande från de parter som är närmast berörda av jakten och viltvården. Genom ett brett samarbete mellan olika intressenter kan älgstammen förvaltas utifrån en avvägning av olika faktorer som ekologi, skogsbruk, jakt och rekreation.

Parternas förslag har varit ute på remiss och remissinstanserna är övervägande positiva. Eftersom förslaget är att betrakta som ett idéförslag behöver en statlig utredning tillsättas för att ge förslag på ändrad lagstiftning, m.m. Regeringen tycks dock vara något senfärdig. Kristdemokraterna vill framhålla att markägare med liten areal som ej ingår i viltvårdsområde även fortsättningsvis måste ha rätt att fälla vuxen älg samt fritt fälla rådjur på sin mark. Riksdagen bör tillkänna att regeringen snarast bör tillsätta en utredning som skall få i uppdrag att lämna förslag om ett nytt viltförvaltningssystem.

3.2 Dubbelregistrering av älgjaktsrätten

Samebyarna äger rätt att inom ramen för renskötselrätten jaga och fiska. Detta gäller också licensjakt på älg, både på statens mark och på privat mark. Denna s.k. dubbelregistrering innebär en källa till konflikter mellan Ortsbojaktlag och samebyns jägare. Den dubbla jakträtten innebär en ökad olycksrisk under jakten då skilda jaktlag ovetande om varandra kan komma att jaga på samma mark. Dessutom försvåras också en fungerande viltvård. Det finns goda skäl att undanröja den källa till konflikt som dubbelregistreringen utgör. Kristdemokraterna är i nuläget inte beredda att ange en precis lösning på problemet. Ett av direktiven för Jakt- och fiskerättsutredningen (dir. 2003:45) är just att utvärdera hur bestämmelserna om dubbelregistreringen tillämpats och vid behov föreslå ändringar. Utredningens slutsatser bör avvaktas och analyseras.

Fel! Okänt namn på

4 Fågeljakt

4.1 Jakt på skarv

Den allmänna jakttiden på skarv avskaffades fr.o.m. den 15 juni 1995 till följd av en ändring i jaktförordningen (1987:905). Förändringen genomfördes för att anpassa svenska regler till direktiv 79/409/EEG om bevarande av vilda fåglar, fågeldirektivet. Den 29 juni 1997 ändrades fågeldirektivet så att den art av skarv som förekommer i Sverige inte längre upptas i direktivets bilaga 1. Detta innebär att det inte längre uppställs lika stränga krav när det gäller åtgärder för bevarande av skarvens livsmiljö m.m.

Allmän jakt på skarv är förbjuden enligt EU:s fågelskyddsdirektiv, men eftersom mellanskarven har ökat så enormt i antal bör den svenska regeringen arbeta för att EU:s direktiv ändras på den punkten. Fågeln har aldrig varit så talrik som nu, och den sprider sig för närvarande snabbt i Stockholms skärgård och upp över den norrländska kusten samt vid vissa insjöar. Det stora skarvbeståndet orsakar omfattande skador för fisket. Länsstyrelsen har tillåtit att redan vid häckningsstadiet begränsa nästa generation genom att förstöra ägg. Andra metoder att minska miljöbelastningen av skarv är att fördriva vissa kolonier före häckningen. Denna form av skyddsåtgärder bör kvarstå även om allmän jakt införs. EG-kommissionen har hittills motsatt sig förändringar avseende skarvens status i fågeldirektivet. Kommissionens inställning har hela tiden varit att man inte har för avsikt att påbörja en revision av bilagorna till fågeldirektivet förrän medlemsländerna har genomfört de åtaganden som följer av direktivet.

Enligt Naturvårdsverkets i december 2002 beslutade förvaltningsplan för storskarv och mellanskarv är skarvbeståndet i Sverige i dag tillfredsställande för att garantera artens överlevnad. I planen anges att om skarvbeståndet i Sverige som helhet lämnas åt fri utveckling, vilket generellt bör tillåtas ske, tyder det mesta på endast begränsad fortsatt tillväxt. I förvaltningsplanen anförs vidare att äggprickning, dödande av ungar samt jakt på ungfåglar har liten effekt på populationen i stort, men kan lokalt ge effekt på den berörda delen av populationen. Effektivast, men svårast, är jakt på könsmogna vuxna individer.

Trots lokalt mycket omfattande ingrepp på ägg och ungar i kolonier, både i Sverige, Europa och Nordamerika, har skarvbestånden fortsatt att öka. Det är osäkert hur mycket störningar i kolonier i exempelvis kustområden i Småland och Östergötland har påverkat beståndsutvecklingen under senare år och i vilken takt bestånden skulle ha utvecklats utan ingrepp. Dock, vid en jämförelse av populationsutvecklingen i områden med omfattande störningar och populationsutvecklingen i områden med endast små störningar, verkar uppbromsningen av beståndstillväxten ha ägt rum ungefär samtidigt. Således hade skarvbeståndet utan ingrepp sannolikt endast varit obetydligt större än vad det är i dag. Naturvårdsverkets samlade bedömning enligt förvaltningsplanen är att jakten i många fall endast haft begränsad inverkan såväl på regionala bestånd som på det totala skarvbeståndet i landet.

Skarvbestånd som utsätts för jakt uppträder skyggt och är svårjagade. Skarven har hög reproduktionstakt, och ökad dödlighet genom jakt kompenseras förmodligen till stor del genom ökad överlevnad bland kvarvarande individer i beståndet.

Fram till år 1968 var det tillåtet att jaga skarv under hela året. Med tanke på att antalet skarvar ökar bör allmän jakt införas. Inom stora delar av den svenska skärgården är skarven numera en av de vanligast förekommande fågelarterna. Kristdemokraternas uppfattning är att skarvbeståndet bör regleras genom traditionell viltförvaltning utifrån jaktetiska principer och med tydliga regler i form av tider och andra villkor.

4.2 Småviltsjakt i fjällen

Småviltsjakten ovan odlingsgränsen har fått en explosionsartad utveckling. Denna småviltsjakt, framför allt ripjakten, innehåller en stark utvecklingsbar ekonomisk potential som kan utvecklas ytterligare. Med utgångspunkt från en stor potential i småviltsjakten bör ett system med lokal förvaltning kunna prövas på försök.

Samförstånd mellan lokala turistföretagare och rennäringen är en förutsättning för ett sådant försök. Beslut om avlysning av renbetesområden, storlek på området, tidpunkter för samt prissättning av jakten bör läggas till den lokala nivån med lokala företrädare för turistföretagare och renägande företag i förening. Med detta förslag bör de motsättningar som finns mellan intressegrupperna kunna biläggas och jakten som turistföreteelse kunna utvecklas positivt och till nytta för inlandet i stort. Riksdagen bör tillkännage för regeringen sin mening att regeringen bör ta initiativ till försök med sådan lokal samförvaltning av småviltsjakten ovan odlingsgränsen.

5 Rovdjursjakt

De stora rovdjuren måste ha plats för att leva i Sverige. Samtidigt är det viktigt att rovdjursstammarna utvecklas på ett sådant sätt att människors möjligheter att bo och verka på landsbygden inte äventyras. Beslutande myndigheter bör ges ökade befogenheter att medge jakt för att förebygga skador eller andra olägenheter samt för att realisera riksdagens beslut om en varsam tillväxt av rovdjursstammarna.

Skador på tamdjur som orsakas av rovdjur bör ersättas. Även de som drabbas av hundar och hästar. Ekonomisk ersättning för rovdjursangrepp bör gälla både för djur som ingår i näringsverksamhet och för djur som hålls som husdjur. Ökade resurser behövs också för uppsättning av elstängsel och för andra åtgärder som krävs för att möjliggöra till djurhållning i områden med stora rovdjur skall kunna garanteras. I Kristdemokraternas budgetmotion för utgiftsområde 23 anvisas 4 miljoner kronor mer än regeringen till ersättning för rovdjursdödat vilt.

Fel! Okänt namn på

5.1 Skydds jakt

Våren 2005 dömdes en bonde i Dalsland till att avtjäna ett halvår i fängelse för att ha skjutit en varg som upprepade gånger angripit hans egna och en grannes tamdjur. Domstolen ansåg att det gått för lång tid mellan det senaste angreppet och det dödande skottet. Det behövs en förändrad och tydligare lagstiftning för skydds jakt i anslutning till rovdjursangrepp. Det är oacceptabelt att ha en lagstiftning som tvingar djurägare att överksamma stå och se på medan exempelvis varg eller lo river deras tamboskap. För att undvika risken att enskilda hamnar i fängelse på godtyckliga grunder bör en generell rätt till skydds jakt på rovdjur tillåtas inom ett avstånd av 200 meter från människors boningar samt inhägnad betesmark och vilthägn. Detta bör ges regeringen till känna.

Kristdemokraterna vill ha en livskraftig vargstam i Sverige. Men den ton-döva och konfrontativa politik som den socialdemokratiska regeringen för kommer på sikt leda till att vargen utrotas. Helt enkelt därför att varghatet blir för starkt i de områden där vargen skall leva. Där lever nämligen också människor. Det finns anledning att tro att vargens framtid i Sverige blir mer osäker med det vargmotstånd som byggs upp ute i landet. Kanske skulle man kunna sammanfatta som Expressens Tommy Hammarström: "Först när vargen får skjutas har den en chans att överleva."

I likhet med Kristdemokraterna vill även Naturvårdsverket underlätta för tamdjursägare att skydda sina djur mot rovdjursangrepp. I mars år 2004 föreslog Naturvårdsverket att regeringen ändrar 28 § jaktförordningen så att rätten till skydds jakt stärks. Detta är ett starkt skäl till varför regeringen skyndsamt bör ändra jaktförordningen. Det är välkommet att regeringen nu avisert att någon form av ändring av 28:e paragrafen skall ske, även om de förslag som cirkulerar synes otillräckliga.

Om det på grund av ett viltbestånds storlek finns påtagliga risker för allvarliga skador av vilt, får den myndighet som regeringen bestämmer enligt 7 § jaktlagen (1987:259) besluta om jakt för att förebygga eller minska dessa risker, s.k. skydds jakt. Enligt 24 § jaktförordningen är det Naturvårdsverket som fattar beslut om jakt efter bl.a. björn, varg, järv eller lo. I vissa fall kan skydds jakt efter björn, varg, järv eller lo också bedrivas på initiativ av en enskild utan föregående prövning av myndighet. Detta får enligt 28 § jaktförordningen ske om ett tamdjur dödats eller skadats och det finns skälig anledning att befara ett nytt angrepp, om det sker i omedelbar anslutning till angreppet.

Med hänsyn till vargens förmåga att på kort tid vandra långa sträckor kan skadeproblem uppstå på platser där man inte haft anledning att vidta åtgärder för att förebygga skador. Det kan därför inte uteslutas att det kan finnas ett berättigat behov för tamdjursägare att i akuta skadesituationer ha möjlighet att döda en varg som angriper tamdjur. Detta bör främst gälla tamdjur som ingår i en näringsverksamhet. Även för vissa tamdjursarter som inte ingår i sådan verksamhet kan det finnas ett berättigat behov av att kunna döda varg i omedelbart samband med ett första angrepp. Det bör, t.ex., vara tillåtet att skjuta

rovdjur, inklusive varg, i samband med angrepp mot hundar. Detta bör ges regeringen till känna.

5.2 Jakt på varg

På flera håll har vargstammen vuxit sig så stark att den utgör ett direkt hot mot lokalbefolkningens möjligheter att leva ett normalt liv. Det måste därför bli möjligt att, där vargens framfart medför stora negativa konsekvenser för de berörda, reglera vargstammen genom någon form av skydds jakt. Kristdemokraterna anser därför att Naturvårdsverket bör kunna ge länsstyrelserna möjlighet att ge tillstånd till skydds jakt – en skydds jakt av avlysningskaraktär – enligt 27 § jaktförordningen (1997:905) i enlighet med vad som idag är fallet när det gäller björn och lo. Lokala och regionala myndigheter bör också få fatta beslut om skydds jakt eller andra åtgärder när lokala problem uppstår. Detta bör ges regeringen till känna.

Förekomsten av varg skapar starka känslor och konflikter bl.a. med näringsintressen och jaktintressen, och på många håll pågår en häftig debatt om vargförekomsten. Det är därför inte möjligt att i dag å ena sidan få en bred acceptans för en vargstam av den storlek som krävs för att den skall kunna bedömas som långsiktigt hållbar enligt vissa vetenskapliga analyser. Å andra sidan är det inte rimligt att ange ett mål som inrymmer ett alltför stort mått av osäkerhet om vargens långsiktiga bevarande i den svenska faunan. Med en varsam tillväxt får människor bättre möjligheter att lära sig leva med vargen. Därmed förbättras förutsättningarna för att dess närvaro skall accepteras. Full kompensation för dödade tamdjur, som Kristdemokraterna föreslår, är också nödvändigt.

5.3 Jakt på lodjur

Idag lever ca 60 procent av de svenska lodjuret inom ett begränsat område i Värmland och delar av Örebro och Västra Götalands län. I samma område lever samtidigt större delen av den svenska vargstammen. Det höga rovdjurstrycket orsakar omfattande skador på viltstammarna såväl som på tamdjur inom området. Lokalbefolkningens acceptans för rovdjuret blir därför mycket ansträngd.

Lodjuret är idag spritt över i stort sett hela norra och mellersta Sverige medan vargen är betydligt mer begränsad till antal och utbredningsområde. För att minska på rovdjurstrycket i det berörda området i västra Mellansverige bör därför i första hand lodjurens antal minska. Det behövs då en utökad jakt på lo. Idag kan länsstyrelsen besluta om skydds jakt på enskilda individer, men detta påverkar inte populationens storlek. Därför måste det återigen bli tillåtet med avlysnings jakt på lo i syfte att begränsa antalet djur i de områden där arten är alltför dominant. Det är orimligt att en tiondel av Sveriges yta skall stå för huvuddelen av rovdjursstammarna. Detta bör ges regeringen till känna.

Fel! Okänt namn på

I propositionen om en sammanhållen rovdjurspolitik angavs att det fanns fördelar med regionalt beslutsfattande, varför jaktförordningen ändrats så att Naturvårdsverket får delegera till länsstyrelserna om skydds jakt på enskilda djur av björn och lo som orsakar allvarliga skador eller olägenheter.

Länsstyrelserna bör få i uppdrag att besluta om jakt av lo när arten blir alltför dominant. En mer öppen attityd mellan myndigheter och jägare torde innebära att man gemensamt kan lösa de problem som den överrepresenterade arten lo medfört i länet. Lokala och regionala myndigheter bör därför få fatta beslut om skydds jakt eller andra åtgärder när lokala problem uppstår. Detta bör ges regeringen till känna.

Under år 2000 beslöt en riksdagsmajoritet bestående av Socialdemokraterna, Vänsterpartiet och Centerpartiet om en ny jaktlagstiftning som innebar olyckliga ingrepp i äganderätten. Den som är mark- och jakträttsinnehavare får idag inte ta med sig en jaktgäst för att jaga lodjur såvida denne inte är folkbokförd i samma län som jaktmarkens belägenhet. Det är visserligen angeläget att jakten på lodjur har en tydlig status som skydds jakt och inte orienteras mot jaktturism, men kravet på folkbokföring i länet är ett alltför stort ingrepp i jakträttsinnehavarens beslutanderätt. Det torde ligga inom ramen för jaktledarens kompetens att avgöra huruvida en jaktgäst är lämplig att delta i lodjurs jakt, och i inget avseende kan denna lämplighet hänga samman med folkbokföring. Kristdemokraterna anser därför att jaktgäst vid lodjurs jakt ej skall behöva vara folkbokförd i samma län som jaktmarkens belägenhet. Detta bör ges regeringen till känna.

5.4 Jakt på björn

Den svenska björnstammen har visat sig vara betydligt större än vad man tidigare trott, och uppskattades år 2005 till mellan 1 600 och 2 800 individer. Den princip för tilldelning av kvoter för björn som tillämpas är att ett län tilldelas en kvot på ett visst antal björnar. Länsstyrelse bör få befogenhet att inom länet, genom lokalt förankrade förvaltningsplaner, fördela beviljad kvot till länets jaktvårdskretsar. Det kan i praktiken innebära kommunala björnkvoter inom respektive län. Detta bör ges regeringen till känna.

De fördelar som finns med regionalt beslutsfattande har särskilt stor betydelse i de fall där det krävs en snabb beslutsprocess. Kristdemokraterna anser att länsstyrelserna i de län där det finns fasta stammar av rovdjur har kompetens att hantera en beslutanderätt som stämmer överens med de övergripande målen för de aktuella arterna. Genom inrättande av regionala rovdjursgrupper kommer denna kompetens att förstärkas ytterligare.

6 Eftersök av trafikskadat vilt

Vägverket, polismyndigheterna och jägarorganisationerna m.fl. samverkar beträffande eftersök av trafikskadat vilt i en organisation kallad Trafiksäker-

het och eftersök i samverkan, SES. I detta samarbete förmedlar polismyndigheten en anmälan från en trafikant om ett påkörnt djur till SES. Ett eftersöks-ekippage (oftast en jägare och en hund) blir därefter kontaktat, eftersöket genomförs och resultatet rapporteras till polismyndigheten. Eftersöksorganisationen finns i alla kommuner inom ett län. Systemet introducerades i Kalmar län och finns nu i samtliga län utom två. Fullt utbyggd omfattar organisationen Trafiksäkerhet och eftersök i samverkan ca 6 000 jägare som är engagerade i arbetet med att eftersöka trafikskadat vilt. Arbetet styrs av en ledningsgrupp bestående av samarbetsparternas representanter i SES-gruppen, dvs. myndigheter och organisationer med uppgifter inom trafiksäkerhet och viltförvaltning. Ledningsgruppen är en referensgrupp till Vägverket i frågor som rör viltolyckor. Enligt en fastställd handlingsplan skall gruppen sprida information och vårda den viltolycksorganisation som har byggts upp, men huvudinriktningen skall vara att arbeta för att förebygga viltolyckor. Arbetet finansieras delvis av Vägverket samtidigt som flera organisationer och enskilda bidrar med ideellt arbete. Kristdemokraterna anser att detta viktiga arbete borde uppvärderas och att någon form av ersättning bör utgå till dem som idag arbetar ideellt. Detta bör ges regeringen till känna.

7 Jaktetik

7.1 Kompetent jakt

I jaktlagens paragraf 28 sägs att om vilt skadats vid jakt skall jägaren snarast vidta de åtgärder som behövs för att djuret skall kunna uppspåras och avlivas. Det är viktigt att jägaren har tillgång till en hund som är tränad för eftersök på viltet i fråga. Tyvärr saknas detta ibland vid dagens jakt. Alltför många vuxna djur som fälls har utläkta skottskador. Det är absolut nödvändigt att alla som deltar i jakten har tillräckliga kunskaper så att rätt individ kan nedläggas vid rätt tidpunkt.

7.2 Hänsynsfull och hållbar jakt

Jakt måste vara hänsynsfull, reglerad och långsiktigt hållbar och anpassas till populationerna av de jagade arterna och deras utveckling över tid och rum. Jakten bör även ta hänsyn till de arter som är beroende av arter som jagas, t.ex. jaktfalkens beroende av ripan som födodjur. Ingen jakt, förutom viss skydds jakt, skall förekomma på hotade arter och på arter där populationen minskar kraftigt. Jakten bör utformas utifrån ett viltvårdsperspektiv som fokuserar på långsiktig förvaltning av viltbestånden.

Fel! Okänt namn på

7.3 Användningen av blyad jaktammunition

Sedan 1 juli år 2003 råder förbud mot användning av hagelammunition innehållande bly vid jakt i våtmarker och vid lerduveskytte. Anledningen till förbudet mot blyhagel i våtmark är att vissa fågelarter sväljer haglen och bryter ner dem i magen, vilket leder till blyförgiftning. Kristdemokraterna stöder detta förbud.

Regeringen planerar att fasa ut all blyammunition. År 2006 förbjuds all jakt med blyhagel och 2008 förbjuds även jakt med blykulor. Anledningen till att bly används i ammunition är att metallen är både mjuk och har hög densitet. Den höga densiteten gör att kulan får en hög anslagsenergi mot djurkroppen, mjukheten gör att kulan fläks upp och orsakar maximal dödande verkan. Vanligtvis avlämnar kulan all sin rörelseenergi i djuret och stannar kvar i kroppen. På grund av den effekt kulan har på djurkroppen innebär jakt med blyammunition att djuret dödas omedelbart med minsta möjliga lidande. Utifrån denna aspekt är blyammunition därför att föredra.

Det råder en bred enighet bland experter på geovetenskap att bly i fast form på fast mark inte innebär något miljöproblem och således inte behöver åtgärdas eller beläggas med särskilda förbud. Mot bakgrund av detta har även försvaret i viss grad omvärderat sin syn på behovet av att sanera skjutfält och skjutbanor från bly. Bly är en mycket stabil metall vilket innebär att metallen snabbt överdras med en skyddande hinna av oxid som förhindrar fortsatt oxidation eller andra reaktioner med omgivningen. Kristdemokraterna bedömer att miljövinsten av att förbjuda blyammunition på fastmark är liten och inte väger upp intresset att minimera bytesdjurets lidande. Kristdemokraterna anser därför att något förbud mot blyammunition ej bör införas vid jakt på fastmark. Det är bra att också regeringen nu tycks börja tveka om visdomen i ett generellt förbud mot blyammunition. Regeringen har skjutit fram ikraftträdandet av förbudet två år. Kristdemokraterna anser att ingen tidsgräns för jakt med blyammunition på fastmark skall sättas förrän i alla avseenden fullgoda alternativ till blyammunition finns. Detta bör ges regeringen till känna.

8 Rätten att ej ingå i viltvårdsområde

Reglerna för bildande av viltvårdsområde bör ändras så att det fordras enhälligt uppslutning från berörda markägares sida för att ett område skall få bildas. Det bör bli lättare att gå ur ett viltvårdsområde. Den eller de markägare som vill gå ur bör själva få bestämma om särskilda skäl talar för detta. Detta bör ges regeringen till känna.

Enligt 34 § kan länsstyrelsen besluta att viltvårdsområdet skall upphöra, och viltvårdsområdesföreningen skall upplösas om fler än en femtedel av fastighetsägarna eller fastighetsägare som äger mer än en femtedel av marken har uttalat sig för en upplösning.

Fel! Okänt namn på

Stockholm den 5 oktober 2005

Björn von der Esch (kd)

Sven Gunnar Persson (kd)

Ragnwi Marcelind (kd)

Lars Gustafsson (kd)

Annelie Enochson (kd)

Dan Kihlström (kd)

Johnny Gylling (kd)

Tuve Skånberg (kd)